

Række Undersøgelser foretaget, før man tog endelig Stilling til Spørgsmaalet. Imidlertid er der visse Forhold i denne Lovgivning, hvis Løsning under de nuværende Forhold paatrængte sig, og paa forskellig Maade er Indenrigsministeriets Opmærksomhed blevet henledt herpaa. Medlemmer af dette høje Ting har taget Ordet derfor. Det ærede 4de kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) har talt om Ønskeligheden af Bestemmelser, som kunde hindre Bortflytning fra en Skattepligt, og i Købstadforeningens Møder er stærke Ønsker i lignende Retning kommet til Orde tilgemed Ønsker om at opnaa i alt Fald midlertidige Ændringer i den kommunale Skattelov, hvorved Rammerne for Erhvervsbeskatningen udvides. Det Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte, søger at imødekomme de saaledes fremsatte Ønsker. Det omhandler kun de to Forhold, jeg her har nævnt, Ændringer i Reglerne om Erhvervsbeskatningen og nye Regler om Forskelsbeskatning ved Flytning.

De Ønsker, der har været fremme vedrørende Erhvervsbeskatning, er væsentlig gaaet ud paa Ændringer paa to Punkter, nemlig for det første, at Kredsen af de Erhvervsvirksomheder, der er erhvervsskattepligtige, udvides, og for det andet, at Erhvervskommunens Skatteprocent ombyttes med Ligningsprocenten som Grundlag for Beregningen af Erhvervsskatten. Til Begrundelse af det sidste Ønske er der altid anført, at for de allerfleste Kommuner Vedkommende er Ligningsprocenten betydelig højere end Skatteprocenten, og naar Erhvervsskatten fastsættes paa Grundlag af Skatteprocenten, faar som Følge deraf den erhvervsskattepligtige en ubegrundet Fordel fremfor den opholdsskattepligtige. — Forholdet vedrørende Erhvervsskattepligten omhandles i Lovforslagets § 1, som gaar ud paa at give den den Udvidelse, som ærede Medlemmer kender fra tidligere Lovforslag, at udvide den væsentligt saaledes, at tillige Funktionærer, Personer, der har fast Ansættelse ved private Erhvervsvirksomheder i en Kommune, drages med ind under Erhvervsbeskatningen, for saa vidt deres Aarsindtægt udgør over 2,500 Kr., samt at Medlemmer af Bestyrelser, Repræsentantskaber og lignende ogsaa inddrages. Bestemmelserne findes samlede i Lovforslagets § 1, og i de følgende Paragraffer foreslaas Bestemmelser vedrørende Erhvervsskatten, som ogsaa kendes fra de tidligere Lovforslag. Loven

er tænkt gennemført kun midlertidigt for de to Aar 1917—18 og 1918—19, idet det menes, at der senere vil være Lejlighed til at faa den endelige Ordning vedrørende de kommunale Skatteforhold, som jo vil tage adskillige andre Forhold med ind, taget op til Afgørelse.

Det foreslaas, at man ved en særlig Tillægsligning skal kunne ansætte til Kommuneskat dem, som ved Skatteaarets Begyndelse har haft Virksomhed af den i Lovens § 1 omhandlede Art, og som ellers, hvis der ikke fandtes denne særlige Bestemmelse, vilde blive fri for at betale den særlige Erhvervsskat, der her er Tale om, samt at man, hvis disse skulde være satte i Skat i Henhold til en gældende Regel, som er lavere for Erhvervsskattens Vedkommende end den, som vilde paahvile dem efter den nu her foreslaaede Regel, ved en Tillægsskat skal kunne udligne Forskellen.

I § 8 er der foreslaaet en Regel, som tilsigter at hindre, at nogen Skatteyder i 1917—18 eller 1918—19 ved at bortflytte fra en Kommune med det Formaal at søge Ophold i en anden Kommune med mindre Beskatning derved opnaar en Fordel fremfor de Beboere, der forbliver i den Kommune, hvor de har haft en betydelig Indtægt af disse Krigsaar. Det er jo særlig de forløbne Aar, som har begrundet paa visse Steder en meget høj Indtægt, og det maa da anses for uberettiget, at vedkommende ved Bortflytning unddrager sig Byrden ved at medvirke til den kommunale Husholdning i den Kommune, hvor han har haft Fordelen. I den gældende Lovgivning findes der i Dyrtidsskatteoven fra 1915—16 nogle Bestemmelser om, at man ikke saaledes kan flytte bort fra Pligten til at betale sin Andel i Dyrtidsskatten. Det, der her foreslaas, er imidlertid, at man overhovedet ikke skal kunne flytte bort fra sin Andel i Skatten, og den Omstændighed, at man ogsaa her i dette høje Ting har taget til Orde for, at Bestemmelserne udvides i denne Retning, giver mig Haab om, at denne Lovbestemmelse vil kunne vinde det høje Tings Bifald. I 1915—16 havde man jo visse Betænkeligheder derved og begrænsede den derfor til kun at omfatte Dyrtidsskatten. Paragraffen er i øvrigt udformet under Hensyn til alle de Forhold, der kommer i Betragtning, derunder ogsaa den, at en Skatteyder i de enkelte Skatteaar efterhaanden kan tage Ophold i forskellige Kommuner. Det foreslaas da, at Indenrigsministeren i Tvivlstilfælde afgør, hvilken Kommune der er